

City Of Yangon

အိမ်မက် အသစ် စာအုပ်ထုတ်ဝေ/ဖြန့်ချိလုပ်ငန်းမှ
စီစဉ်တင်ဆက်သည်

ညေး လမ်းလှည့် ကြယ်စွေခင်းခဲ့တယ်

ချစ်ခွင့်မရှိတဲ့ မြို့လေးတစ်မြို့ကို သင်ရောက်ဖူးပါသလား?
“အမုန်းမြို့...”တဲ့
အဲဒီမြို့မှာ ခပ်ချောချောကောင်မလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်...
တစ်ချိန်... အဲဒီမြို့ကို
ကောင်လေးတစ်ယောက် ရောက်ရှိသွားပြီး...

ရန်ကုန်မြို့ရှိ ငါတို့စာပေ ပုံနှိပ်တိုက်တွင် ပုံနှိပ်ပြီး
အိမ်မက်စာပေမှ ၂၀၁၃ ဒီဇင်ဘာတွင် ထုတ်ဝေသည်။

လမင်းလန့်တုန်း ကြယ်တွေ ခင်းခဲ့တယ်

A

.....

သူက တက္ကသိုလ်မှာ တော့ အဖြေရှာရခက်တဲ့ ပြဿနာတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားတွေ အားကိုးအားထား ပြုရလောက်တဲ့ ခေတ်သစ်ရှားလော့ဟုမ်း တစ်ယောက် ပါ...

စိတ်ပညာရှင်ကြီး John Holland (ဂျွန်ဟော်လန်) ပြောတဲ့ လူပင်ကိုယ် အရည်အသွေး စရိုက်လက္ခဏာ (၆) မျိုး ထဲမှာ မှ Investigative type ထဲမှာ ပါတဲ့သူ။

အပျင်းထူပြီး တစ်ခါတစ်ရံ ထင်ရာစိုင်းတတ်၊
ဗရုတ်ကျတတ်တာလောက်ကလွဲရင် ပြဿနာ တော် တော် များများ ကို အပေါ်စီးကကြည့်တတ်၊ စူးစူးရှရှဲတွေ ခေါ် အခြေထုတ်တတ်တဲ့ ပါရမီရှင် တစ်ယောက် ဆိုလည်း မမှာ ဘူးပေါ့...

သူ့နာမည် ကလည်း နှစ် လုံးတည်းနဲ့ ထိထိမိမိ ရိုးရိုးရှင်းရှင်း ရှိလှပါတယ်။

လေးနက်...တဲ့။

ဒဿ နိက ဂုဏ်ထူးတန်း ကျောင်းသား တစ်ယောက် ...

ကမ္ဘာ့အနောက်ခြမ်း နာမည် ကြီး တက္ကသိုလ်တစ်ခုက ပေးအပ်လာမယ့် ဒီပလိုမာ ပရောဖက်ဆာဘွဲ့အတွက် ဂန္ဓာရီသိပ္ပံပညာရပ်ကို သုတေသန စာတမ်းပြုစုသူ တစ်ယောက် ...။

“လေးနက်...လေးနက် ကို တွေ့မိကြလား..”

“အေး...တွေ့တော့တွေ့လိုက်တယ် ကန်တင်းဘက်သွားတယ်နဲ့ တူတယ်...”

ကျောင်းသား တစ်ယောက် က အူယားဖားယား လိုက်ရှာပြီဆိုကတည်းက

ဒီကောင် ပြာကိုင်နေပြီမှန်း အားလုံးက ရိပ်စားမိနေကြပြီ....

“သူငယ်ချင်း ထိုင်မယ်နော်...”

သူငယ်ချင်းဆိုလို့ ဘယ်သူများ လည်း မှတ်တယ်။ တစ်ခါမှလည်း မမြင်ဖူး...။

“ထိုင်ပါဗျာ..”

သူက ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ကာ ထိုင်ခွင့်ပြုလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ အဲဒီ
ကျောင်းသားက...

“ကိုယ်က သင်္ချာက သက်ထူးဇော်ပါ..”

နံပြားထောပတ်သုတ်တစ်ခုကို ဝါးရင်း သူခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်သည်။

“သူငယ်ချင်းကို အကူအညီလေးတစ်ခုလောက် တောင်းချင်လို့...”

“အင်း...ပြောပါဦး..”

“ကိုယ်တောင်းဆိုချင်တဲ့ အကူအညီဆိုတာက အကြံဉာဏ်ဆို ပါတော့ကွာ...
ကိုယ်အခုတလော ဘာတွေ ဖြစ်နေမှန်းကို မသိဘူး...”

ပြောရင်း သက်ထူးဇော်က ခေါင်းကို တဖျင်းဖျင်း ကုတ်သည်။

ဟုတ်တော့ ဟုတ်မည်ပုံ...သူ့ကြည့်ရတာ ကိုယ်တောင် ဂယောင်ဂယင်
ဖြစ်ချင်လာသည်။

“ကိုယ် သတိထားမိတာက နှစ် လလောက်ရှိနေပြီ...တစ်ရက်က အခွေငှားပြီး
အိမ်ပြန်တော့ တစ်ခါမှ မ ဖြစ်စဖူး ခွေးလိုက်ဆွဲခံရတယ်..”

“ဪ..”

“နောက် သိပ်မကြာပါဘူး...ညီတစ်ဝမ်းကွဲက သူ့မွေးနေ့ကရအောင်
ကလပ်လိုက်ခဲ့ပါဆိုလို့ လိုက်သွားတာ ဟိုရောက်တော့ ချာတိတ် တစ်ယောက်
မလည်ရှုပ်ဝင်လုပ်တာ ရိုက်ပွဲ ဖြစ်ပြီး ကြားချောင်ကနေ ကိုယ်ပါ ခေါင်းကွဲရော...”

“အင်း...”

“ပြဿ နာက အဲဒီ လောက်နဲ့ မပြီးဘူး ငါ့ကောင်ရေ...ပုဂ္ဂလိက ဆေးရုံတစ်ခုမှာ ခေါင်းကို လေးချက်ချုပ်၊ ဆေးတွေ ဘာတွေ ထိုးပြီး ပြန်လည်းလာရော...လမ်းကြာတော့ မျက်လုံးတွေ ပြာဝေပြီး သတိလစ်မတတ် ဖြစ်လာလို့ ဆေးခန်းပြန်ပြေးရပြန်ရော...”

“မတည့်တဲ့ ဆေးထိုးမိလို့နဲ့ တူပါရဲ့ ...”

“အစစ်ပေါ့ကွာ...အဲဒီ လိုနဲ့ ခေါင်းက ချုပ်ရိုးလေးမှ ပျောက်မယ်ကြံကာရှိသေး ရည်းစားဟောင်းက ဖုန်းဆက်ပြီး ကြမ်းတော့တာပဲ...အမျိုး သမီးရေး ရာတွေ ဘာတွေ တိုင်မယ်လုပ်တာ..”

“ဟောဗျာ...ဘာ ဖြစ်လို့တုန်း...”

“ဘယ်အကောင်က ဝင်ချွန်သွားမှန်း မသိပါဘူးကွာ...သူ့အခု တွဲ နေတဲ့ ရည်းစားကို ငါက သူနဲ့ ငါ ရည်းစားတုန်းက ကဲခဲ့တဲ့အကြောင်းတွေ ပြောတယ်ဆိုပြီး... ဘယ်အကောင်က ဝင်ချွန်သွားမှန်း မသိတဲ့ ကိစ္စကြီးကို ငါ့မှာ ဝင်ဖြေရှင်းလိုက်ရတာ အမြဲ ပိထွက်ပြီး သေမတတ်ပဲ...”

သူလည်း ရယ်ချင်ချင် ဖြစ်လာကာ လက်ဖက်ရည် တစ်ငုံမော့သောက်လိုက်ပြီး သက်ထူးဇော် စကားကို ဆက်နားထောင်နေလိုက်သည်။

“အဲဒီကိစ္စ ဖြစ်ပြီးတော့ ငါလည်း စိတ်ပြေလက်ပျောက် ခရီးထွက်ရင် ကောင်းမလားဆိုပြီး ချောင်းသာလိုက်သွားလိုက်တယ်ကွာ...”

“စီးလာတဲ့ကားက လမ်းမှာ ဘီးပေါက်ရောလား...”

“အဲဒီ ထက်ဆိုးတယ်ဟေ့...ငါလည်း ဘုမသိ ဘမသိနဲ့ ဒီရေကျတဲ့အချိန် ရေထဲဆင်းမိတာ ရေဆွဲနဲ့ ပါသွားပြီး ရေနစ်ပါရော...”

ကြာတော့ လေးနက်လည်း နည်းနည်း ကြောက်လာပြီး သက်ထူးဇော်ကို ပြူး တူးပြတ်ကြည့်ကာ နာခေါင်းကို ပွရုံပွရုံလုပ် အနံ့ခံလိုက်ပြီး...

“ဟမ်...ဒါ...ဒါဆို...ခင်ဗျားက အခု သရဲ ဖြစ်ပြီး ကျုပ်ကို လာကျပ်ပြီး ခြောက်နေတာပေါ့...ဟုတ်လား...”

“အာ..မဟုတ်ဘူး...မဟုတ်ဘူး...ငါမသဘူး...မင်းကွာ..တော် တော် ပေါက်တတ်ကရ ပြောတတ်တာပဲ..ကံဆိုးနေတဲ့ကြားထဲ မကောင်းတဲ့နိမိတ်တွေ ကြုံ မဖတ်စမ်းပါနဲ့...ရှိကြီးခိုးပါရဲ့ ကွာ... ငါရေနစ်နေတာကို ရွာသား တစ်ယောက် တွေ့သွားပြီး ဆင်းကယ်ကြတာနဲ့ ငါလည်း သေဘေးက လွတ်လာခဲ့တာ...”

သက်ထူးဇော်က နည်းနည်း မောသွားသလို ရှိသွားပြီး ရေနွေးငွေ့ကာ တစ်ငုံမောလိုက်ပြီးကာမှ..

“အဲလိုနဲ့ ညရောက်လာရော...”

“အင်း...”

“နိုးတစ်ဝက် အိပ်တစ်ဝက်အချိန်လောက်ရောက်တော့ မိန်းမ တစ်ယောက် ဆံပင်ဖားလျားချပြီး ငိုတင်နား ကပ်လာပါရော...”

“ ဖြစ်တော့ ဖြစ်တတ်ပါတယ်...တစ်ချို့ ဟိုတယ်တွေ က နည်းနည်း ရှုပ်တယ်ဗျ... ဒါထက် မိန်းကလေးက ချောရဲ့ လား...”

“မင်းအဘ ...သရဲမဟေ့...သရဲမဟ...သရဲခြောက်ခံရတာ ဟ...”

“သိတယ်....ခင်ဗျားရဲ့ ကံကြမ္မာကို သောက်ညင်ကပ်ပြီး ရွဲ့ပြောနေတာ..”

“မင်းက သောက်မြင်ကပ်နေ...ငါ့မှာ ကြောက်ကြောက်နဲ့ သရဲမနဲ့ နှစ် ပါးသွားခဲ့ရတာ ...။ သိပ်မကြာပါဘူး...ခုတင်ပေါ်တက်ပြီး ငါ့ကို ခွတော့တာပဲ...”

“ဘုရား...ဘုရား...”

သူက စိတ်မသက်သာဟန်နဲ့ သက်ထူးဇော်ရဲ့ ဗိုက်ကို မယုံကြည်သလို စိုက်ကြည့်လိုက်တာမို့ ဟိုခမျာလည်း မလုံမလဲ ဖြစ်သွားပြီး...

“မင်းနော်...ငါက ယောက်ျားလေး...ဘာ ဖြစ်ရမှာ တုံး...”

“အေးလေ...ကျုပ်က ဘာပြောနေလို့တုံး...”

“မင်းက ငါ့ဗိုက်ကို စိုက်ကြည့်နေတာကိုးလို့...”

“ဒြုံငုံပြီး အကဲခတ်နေတာပေါ့ဗျ... ခင်ဗျား ကိစ္စတွေ က သွေးရိုးသားရိုးမှ မဟုတ်တော့ဘဲ..အကူအညီလည်း လာတောင်းသေးတယ်..”

ဒီတော့ သက်ထူးဇော်က လေသံနည်းနည်း ပြင်လိုက်ပြီး....

“ဟုတ်ပါတယ်...သူငယ်ချင်းရာ...ငါ ဘာ ဖြစ်နေသလဲဆိုတာ မင်းရဲ့ ဂန္ဓာရီသိပ္ပံရှုထောင့်တို့၊ ဂန္ဓာရီသိပ္ပံရှုထောင့်တို့ကနေ တွက်ချက်အဖြေရှာကြည့် ပေးပါဦးကွာ... ငါလည်း အခုတလော ဆက်တိုက်ကြီးကို ကံဆိုးနေတာ...ပြဿ နာတွေ ကလည်း တစ်ခုပြီးတစ်ခုကွာ..ကြာတော့ နင်းထားတဲ့ မြေကြီးတောင် ကျုံ့ကျသွားမလား ကြောက်နေမိတယ်...”

အဲဒီ လို ပြောလို့မဆုံးသေး.. ‘ဈာတ်’ ဆိုတဲ့ အသံနဲ့အတူ သက်ထူးဇော် ထိုင်နေတဲ့ သစ်သားခွေးခြေထိုင်ခုံပု ကလေးမှာ ကျိုး ထွက်သွားပြီး သက်ထူးဇော်ခမျာလည်း မြေကြီးပေါ် ဖင်ထိုင်ရက် ပြုတ်ကျသွားလေတော့သည်။

ဒီတော့မှ သူလည်း သက်ထူးဇော်ကို ကောင်းကောင်း ဒြုံငုံသုံးသပ်မိသွားပြီး..

“ခင်ဗျား စိတ်မပူနဲ့တော့...။ ကျုပ် သံလွန်စ ခြေရာခံမိပြီ...”

“လေးနက်...ဟာကွာ...ရှာလိုက်ရတာ ...”

တစ်ယောက် ကိစ္စ မပြီးပြတ်သေး...။ နောက် တစ်ယောက် က သူ့ဝိုင်းသို့ ရောက်လာလေတော့သည်။

အဲဒါကြီးကိုတော့ သူတို့ သူငယ်ချင်းတွေ စိတ်အညစ်အမှေးပင် ...။

နာမည် အရင်းကိုတော့ မသိ။ ကလောင်နာမည် ကတော့ မောင်နွေရိုး (မနုဇ္ဈ)။...
တဲ့။ မြန်မာစာ ဂုဏ်ထူးတန်းက ကျောင်းသား တစ်ယောက် ။ လေးနက်တို့ ကတော့ သူ့ကို
မောင်မွေအိုး (အဏုမြူ) လို့ နာမည် ပြောင်းပေးထားကြသည်။

သူက မွေလည်း အင်မတန် မွေပါသည်။ သူမွေတာက ယောက်ျားလေးများ ကို
မဟုတ်။ မနူးမနပ် ပထမနှစ် ကျောင်းသူလေးများ ကို ပစ်မှတ်ထား မွေတတ်၏ ။

အဏုမြူဆိုတာက သိတယ်မဟုတ်လား...။ ညူး ကလီးယားလေ...
မိန်းကလေးတွေ နဲ့ တွေ့ရင် မညှုဘဲကို မနေနိုင်... ဒီကြားထဲ စာတိုပေစက မတောက်မခေါက်
ရေး တတ်တော့ ပိုဆိုးကုန်တော့ပေါ့...

ပြီးတော့ သူမွေလိုက်ရင်လည်း သူငွေသမီး ပေါက်စလေးတွေ ချည်းပဲ...။
နောက်တော့ အဲဒီ မိန်းကလေးတွေ အာလုံးက သူ့ဝတ္ထုထဲ ရောက်လာကြရော...။ လောကမှာ
ပိုက်ဆံမရှိတဲ့ ဇာတ်လိုက်ကမှ ရိုးသားတယ်လို့များ သူ့ကိုယ်သူ ပြဋ္ဌာန်းထားလေသလား
မသိပါဘူး...သူ့ဝတ္ထုထဲမှာ ပိုက်ဆံရှိတဲ့ ယောက်ျားဆို ဗီလိန်နေရာကနေ မညှာမတာ ရေး
တတ်သည်။

သူ့ဝတ္ထုတို တစ်ပုဒ် နှစ် ပုဒ်ကို ကျောင်းနှစ် ပတ်လည် မဂ္ဂဇင်းတွေ မှာ
လေးနက်တို့ ဖတ်ဖူးနေပြီမို့ ဇာတ်လမ်းတွေ ကို နောကျေနေပြီ...။

အပြင်မှာ လည်း ဘာမှန်းကိုမသိ...။ ကျော်သူတို့ခေတ်တုန်းကလို လွယ်အိတ်ကြို
ကို ထုံးချည့်၊ ခပ်တိုတို လွတ်တတ်ပြီး လက်ကတုံးအင်္ကျီနဲ့ ကချင်ပုဆိုး ဝတ်တတ်သည်။

ငါးစိမ်းမြင် ငါးကင်ပစ်ချင်လျှင် မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး ကိုယ့်လို ငမဲ့ကို

မေ့လိုက်ပါတွေ ဘာတွေ လုပ်တတ်သည်။ အရှုပ်တော့ အရှုပ်ထုပ်ကြီး...။

“အဟဲ...လေးနက်...ဘယ်လိုလဲ...ငါရှာခိုင်းထားတဲ့ဟာ ပါလာပြီလား...”

“အဲ...ကိုမွေ...အဲ...ကိုနွေ...ကျွန်တော် ကို

ဟိုဟာ..ဟိုဟာ..ရှာခိုင်းထားတယ်နော်..”

“အေးလေ...ဟိုဟာလေ”

“လေးနက်...နေဦးလေ...ကိုယ့်ကိစ္စ သဲလွန်စ ရနေပြီဆို..။”

“အဲ့ဒါအရင်ပြောဦး...တော် ကြာ မင်းမပြောလိုက်ရသေးခင် မြေထပ်ကျွံပြီး ကိုယ်အဝီစိ ရောက်သွားဦးမယ်”

“မရောက်ပါဘူး...ခင်ဗျား သိပ်ကြောက်နေရင် ဟောဒီက သူတော် ကောင်းကြီးရဲ့ လက်ကိုဆွဲထား...သူက ဘုရားတရားလည်း အင်မတန် လုပ်တာ...ကိုနွေရိုး... သူ့ကို ခင်ဗျားလက်ခဏပေးကိုင်လိုက်နော်...”

“ဟင်...ဘာတွေ တုံး...”

သူက အမွေအိုးနဲ့ ပြိုဟ်ဆိုးရဲ့ လက်ကို တွဲ ပေးလိုက်ပြီး ကျောပိုးအိတ်ထဲက မှတ်စုတွေ ကို ဟိုရှာဒီရှာ ရှာကြည့်နေသည်။

တစ်ရက်က အာချောင်ပြီး၊ သူ့မှာ နှစ် အလိုက် ရည်းစားများများ ရမည် ၊ ရည်းစားရှားမည် ကို ကြိုတင်တွက်ချက်လိုရတဲ့ ရည်းစားရှာပုံတော် ဂါထာကြီးတစ်ခုရှိကြောင်း ပြောလိုက်မိရင်းမှ မောင်မွေအိုး (အဏုမြူ) တို့ တွေ့တိုင်း နားပူနားဆာ လုပ်တော့သည်။

“ဟို...သိပ်ယုံကြည်လို့တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ လေးနက်ရယ်...ယောက်ျားဆိုတာ ဘာရယ်မှတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့...အဟင်း...”

“အင်းပါ...အင်းပါ...”

တောင်ပါသေး...ဒီနေ့တော့ အဲဒီ ဂါထာတကယ်ပါလာပေလို့။

“ရော...ဟောဒီမှာ ...ဂါထာကြည့်ပြီး တွက်ပေတော့”

အမွေအိုးက လေးနက်ပေးသော ဂါထာစာရွက်ကို အသံထွက်ဖတ်လိုက်သည်။

“သက္ကရာဇ်တည်ထုတ်

ရှစ်ခု နှုတ်

စားဖြုတ် ခြောက်ခုမှာ ...

ကြွင်းငြား တစ်ခု ဆင်ခြင်ပြု

နှစ် ခု လေးမျက်နှာ

သုံးမှာ တစ်ကျိပ်

လေးဆီ ထိပ်

ငါးပိတ် မစွမ်းသာ

သုန်းလေ တိမ်ပုံး

ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်း

ခင်းမှု ကြီးငယ်ရာ...ဟိတ်ကောင် ရှင်းဦး...အဲဒါ ဘာတွေ တုံး...”

“ဪ...ဗျာ...လွယ်ပါတယ် ကိုနွေးရိုးရဲ့ ...အခု ရောက်နေတဲ့ သက္ကရာဇ်ထဲကနေ

ရှစ်ကို နှုတ်လိုက်ဗျာ...။ ရလာဒ်ကို တည်ပြီး ခြောက်နဲ့စား...အကြွင်းက အဓိကပဲ..။

တစ်ကြွင်းရင် ချစ်မှု ရေး ရာမှာ ဆင်ခြင်ရမယ်။ သဘောပေါက်လား..”

“ဪ...ဂလိုကိုး...”

“နှစ် ကြွင်းခဲ့ရင်...ရည်းစားက လေးယောက် တော့ အသာလေး..တဲ့”

“အဲ..အဟီး..”

“သုံးကြွင်းတဲနစ် ဆို ရယ်ပဲ...ဆယ်ယောက် တောင် ရမှာ ..”

“အိုး...ဟိုး...ဟိုး...”

“လေးကြွင်းရင် လုံးဝ အထွဋ်အထိပ်ဗျ...။ uncountable ရေတွက်လို့တောင် မရဘူးတဲ့။ အဲ ငါးကြွင်းရင်တော့ အဲဒီ နှစ် မှာ နည်းနည်း ဘူပိတ်မယ် ကိုယ့်လူ...သုန်းလေ တိမ်ဖုံး ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်း ခင်းမှု ကြီးငယ်ရာကျတော့...သုံညကြွင်းရင် အဝိဇ္ဇာ တိမ်ဖုံးမယ်ဗျာ...။ ရည်းစားသနာကိစ္စနဲ့ အရှက်တွေ ဘာတွေ ကွဲ ရုံးရောက် ဂတ်ရောက် အမျိုး သမီးရေး ရာရောက် ရောက်မဲ့ နှစ် ပဲဗျ...ကိုမွေအိုးကြီးရေ...အဲလေ...ကိုဆေးရိုးကြီးရ...”

“အေး...မင်း ဂါထာမဆိုးဘူးကွ...နေပါဦး...အခုက ၂၀၁၃ ဆိုတော့ ၈ ကိုနှုတ်တော့ ၂၀၀၅ ကွာ...၆ နဲ့စားတော့ ဘယ်လောက်ကြွင်းမလဲ...အဲ...အဲ...ဟိတ်ကောင်ရေ...၁ ကြွင်းတယ်ကွ...။ ဒီနှစ် က ဆင်ခြင်ရမယ့် နှစ် ပဲ...များ နေတာလေးတွေ နည်းနည်း လျော့မှ...။ ရှေ့နှစ် ကျမှပဲ လေးယောက် ထားတော့မယ်။ နောက်တစ်နှစ် ကျော်မှ ဆယ်ယောက် ထဲကနေ ဂေါင်ခေါက်ရွေးပြီး အိမ်သူသက်ထားရာထူး ချီးမြှင့်တော့မယ်...အဟေး...”

အဲဒါတွေ က တစ်မှောင့်...။

“ကဲ...ကဲ...ရပြီ မဟုတ်လား...လိုချင်တာရပြီဆိုရင် ...သွားတော့...။ ဒီမှာ ကိစ္စတွေ က မပြီးပြတ်သေးဘူး...”

“အေးပါ လေးနက်ရာ...။ သိုင်းကျူး ပါ...။ ရဲရဲပါ...။ လဒ်ထိုးတယ် မထင်ပါနဲ့...။ ဒီဝိုင်းကို ကိုယ်ပြုစုပါရစေ...ဟေး...ချာတိတ်...ဒီဝိုင်း...ဘယ်လောက်ကျသလဲပြော...”

အဏုမြူအမွေအိုးက ပျော်ရွှင်ခုန်ပေါက်ပြီး ကျသင့်ငွေရှင်းပေးကာ စားဝိုင်းမှ ထွက်သွားလေတော့ သက်ထူးဇော်ခမျာ သူ့ရဲ့ လာရင်းကိစ္စကို ခဏမေ့သွားပြီး...

“အဲ...အဲဒီ လူက ဘယ်သူလဲဟင်...”

“မောင်နွေရိုး (ခနုဖြူ) တဲ့...။ အားလုံး ကတော့ သူ့ကို မောင်မွေအိုး (အဏုမြူ) လို့ ခေါ်ကြတယ်...”

“ဪ...အဏုမြူဆိုတော့ သူ Physics ကလား...”

“မြန်မာစာကဗျာ...ကျောင်းမဂ္ဂဇင်းမှာ စာတိုပေစလေးတွေ ရေး တယ်လေဗျာ...။
ဘုရားစာမှန်သမျှ အလွတ်ရတယ်။ ရည်းစားဆိုလည်း လာထားပဲ...။ သူပြောလိုက်ရင်လည်း
သူ့ကိုယ်သူ ငမ့် တစ်ယောက် ပါ...။ လူဖျင်း တစ်ယောက် ပါ ဘာညာနဲ့...။ တော် ကီတော့
သွားမစမ်းနဲ့...။ စမ်းတဲ့သူ ဝမ်းသွားမယ်...”

“အင် အဲဒီ လောက်တောင်လား...။ ကိုယ်တောင် သူ့ကဗျာတွေ
ဖတ်ကြည့်ချင်လာပြီ...။ သူငယ်ချင်းမှာ ရှိလားဟင်..”

“ရှိပါ...သူများ ကို ကဲ့ရဲ့ တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး...။ သူ့ကဗျာတစ်ပုဒ်က နည်းနည်း
ရယ်ရလို့ ကျွန်တော် လည်း ဘာရယ်မဟုတ် သိမ်းထားတာ...”

“ဟုတ်လား...ပါရင် ပေးဖတ်ပါလား...”

၉

မောင် Google မသုံးတော့ပါဘူး

နောင် အပူသည် မမုန်းလိုတာမို့

Online ဝင် သတိနဲ့ ဆင်ခြင်

အိုဘယ့်...ခင်

Chatting မှာ နှစ် ပါးတူ ယှဉ်ခွင့်

ဘယ်...ဘယ်အခါ တအား အပူအပင်လင့်အောင်ပ

facebook မှာ သခင်ဓာတ်ပုံ download ချပါရယ်လို့

မောင့်ရင်ဝယ် ယုယပိုက်ထွေးဖို့အရေး

Connection နှေးရင် ဆွေးစိတ်ဘဝင်မရွှင်သာဘူးရယ်မို့

ဪ...

အေးရိပ်သခင် သိပါစေဖို့

မှေးမှိတ် အစဉ် ချစ်မယ်လေး...

ဖတ်ပြီး သက်ထူးဇော်တို့ အူလိုက်သည်းလိုက် ရယ်ပစ်လိုက်ကာ နှပ်တွေ

တောင် ထွက်လို့...

“ပေါက်ပေါက်ရှာရှာဗျာ..ကြံကြံဖန်ဖန်ရေး လည်း ရေး တတ်တယ်။ ကဗျာနာမည်

က Online သခင် မောင့်ချစ်သဇင်တဲ့...ဒီလူ မလွယ်တော့ မလွယ်ကြောပဲ...”

“နှလုံးသားကို Overtime ဆင်းခိုင်းဖို့ လူ့လောကထဲ ရောက်လာကြတဲ့ လူတွေ

ပဲဗျာ....တွေ့လား...တောင်းသွားတဲ့ ဂါထာက ရည်းစားရှာပုံတော် ဂါထာ

လာတောင်းသွားတာ...”

“အေးဗျာ...သူ့ကဗျာကလည်း အဆန်းပဲ...ဒွေးချိုး လား...လေးချိုး လား...ရတုလား

တေးထပ်လား...ဘောလယ်လား...တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ...”

“ဘောလယ်မလယ်တော့ မသိဘူး...လာတာ ကတော့ ဓနုဖြူနားက

ဘောမဲကြီးစံပြကျေးရွာက လာတာပဲ...အဟုတ်..”

“အာ...ပေါက်တီးပေါက်ရှာ..”

ပြောပြီး သက်ထူးဇော်တို့ သေးထွက်မတတ် ရယ်ကြပြန်သည်။

“သူငယ်ချင်းနဲ့စကားပြောရတာ ခဏလေးနဲ့ကို ရယ်လည်းရယ်ရတယ်။

ဗဟုသုတလည်း ရတယ်။ ဒါကြောင့် လည်း ကျောင်းမှာ လေးနက် လေးနက် နဲ့ နာမည် ကြီးနေတာကိုး...။ ဓနုဖြူနားက ဘောမဲကြီး စံပြကျေးရွာဆိုတာ ကတော့ မကြားဖူးပါဘူးကွာ... ပဲခူးနားက ဘောနက်ကြီးရွာတော့ ကြားဖူးတယ်...”

“ကဲပါ...သူ့ဘာသူ မည်း ချင်မည်း ၊ နက်ချင်နက်..ဒီမှာ ...။ ကိုယ့်လူ လာရင်းကိစ္စ မေ့နေပြီနော်...”

“အဲ...”

အဲဒီ တော့မှ သက်ထူးဇော် တစ်ယောက် သူ့လာရင်းကိစ္စကို ပြန်လည်သတိရသွားပြီး..

“ပြောစမ်းပါဦး...စောစောတုန်းက မင်း ခြေရာခံမိပြီဆိုတဲ့ သဲလွန်စကို...”

သူက သက်ထူးဇော် ဘယ်ဘက်လက်မှာ ဝတ်ထားတဲ့ လက်စွပ်နှစ် ကွင်းကို မေးဆတ်ပြလိုက်ပြီး...

“အဲဒီ လက်စွပ်တွေ က ဘာလက်စွပ်တွေ လဲ..”

“တစ်ကွင်းက ဆင်မြီးလက်စွပ်ပါ...နောက်တစ်ကွင်းကကျတော့..အင်း...”

ဆင်မြီးလက်စွပ်ဆန်ဆန် နောက်ထပ်လက်စွပ် တစ်ကွင်းကို သက်ထူးဇော်ကြည့်ပြီး သူ့ဘာသာသူလည်း ဝေခွဲမရ...

“ဒါလည်း ဆင်မြီးလက်စွပ်လား...”

“အဲ..နေဦး... ဖြစ်ပုံက ဒီလို..ဟိုး...တလောတုန်းက ကိုယ့်အဘိုးလေးအခန်းကို မွှေနှောက်ရှာရင်းနဲ့ ဒီလက်စွပ်ကလေး တွေ့တာနဲ့ ကိုယ်လည်း ဘာရယ်မဟုတ်ဘူး... ကိုယ့်လက်နဲ့ တော် နေလို့ စွပ်ထားလိုက်တာ..”

“အဲ့နှစ် ကွင်း တွဲ စွပ်တာ ကြာပြီလား...ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ...”

“အဲ...နှစ် လ သုံးလ ဆိုပါတော့ကွာ...”

လေးနက် သက်ပြင်း အသာအယာချလိုက်ပြီး...

“အင်း...ခင်ဗျား အခု ဖြစ်နေတဲ့ ပြဿနာတွေရဲ့ တရားခံက တခြားမဟုတ်ဘူး...၊ အဲဒီ လက်စွပ် နှစ် ကွင်းကြောင့် ပဲ...”

“ဟင်...”

“တစ်ကွင်းက ဆင်မြီးလက်စွပ်ဆိုတာ ဟုတ်တယ်...နောက်တစ်ကွင်းက ဆင်မြီးလက်စွပ် မဟုတ်ဘူးဗျ...ကျားနှုတ်ခမ်းမွေး လက်စွပ်ကြီး...”

“ဘာရယ်...”

သူက ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြလိုက်ပြီး

“ကျားနှုတ်ခမ်းမွေးကို နှုတ်ပြီး လက်စွပ်လုပ်ထားတာလေ...သေချာချင်ရင် ခင်ဗျားအဘိုးလေးကို ပြန်မေးကြည့်ပါဦး...။ ကျားနှုတ်ခမ်းမွေး လက်စွပ်က သူ့တစ်ကွင်းထဲ ဝတ်ရင် အရမ်းအစွမ်းထက်တယ်။ သိန္နီအောင်တယ်...အဲ...ဆင်မြီးလက်စွပ်နဲ့ တွဲ ဝတ်လိုက်လို့ ကတော့ ဝတ်တဲ့သူ ဂြိုဟ်ဝင်ပြီပဲ...။ ခင်ဗျား ဒီ လက်စွပ်နှစ် ကွင်း ဝတ်ပြီးမှ ပြဿနာတွေ ဆက်တိုက် ဖြစ်လာတယ် မဟုတ်ဘူးလား...”

ဒီတော့မှ ကိုယ်စီးတဲ့မြင်း အထီးလားအမလား မသိရာတဲ့ သက်ထူးဇော် တစ်ယောက် ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်သွားပြီး

“ဟာ...ဟုတ်လိုက်လေကွာ...လေးနက်ရာ...။ မင်းမှာ တကယ် နတ်မျက်စိ ရှိတာပဲ...။ ဟုတ်တယ်...ငါ မင်းနဲ့များ မတွေ့ခဲ့ရင် ဘယ်လောက်တောင် ဂြိုဟ်ဝင်နေဦးမယ် မသိဘူး...”

“ဓာတ်သဘောဆိုပါတော့ဗျာ...တချို့ ကိစ္စတွေ မှာ သိပ္ပံနည်းနဲ့ တိုင်းထွာ တွက်ချက်လို့မရတဲ့ ဂန္ထိရဆန်ဆန် ဓာတ်သဘောတွေ ရှိနေတတ်တာကိုး... “ကဲ...ကဲ...အဲဒီ လက်စွပ်နှစ် ကွင်းထဲက တစ်ကွင်းကို အမြန်ချွတ်လိုက်...။ ခင်ဗျား အေးဆေး ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်. ”

“အေး...အေး...ကျေးဇူးကွာ...ဘယ်လိုတောင် ကျေးဇူးဆပ်ရမလဲ မသိပါဘူး...”

“မလိုပါဘူး...ထပ်ပြီး ထူးတယ်ဆိုရင်လည်း သတင်းလာပေးဦး...”

သက်ထူးဇော် သူ့ပိုင်းက ထပြန်မယ်လုပ်တော့ သူ့ရဲ့ ဘော်ဒါနစ် ယောက်
ဖြစ်ကြတဲ့ ဟိန်းထက်သူနဲ့ ဖြိုး ဝေအောင်တို့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ရောက်လာကြပြီး....

“ဟိတ်ကောင်...ပိုင်းက ကောင်းလှချည်လား...အဲဒီ လူက သင်္ချာက မဟုတ်လား...
ဘာ ဖြစ်လို့တဲ့လဲ..”

သူက နံပြားထောပတ်သုတ်ကို အဆုံးသတ်လိုက်ပြီး...

“မိုးမျှော်သီးနဲ့ကုလားအော်သီးကို သူ့ဘာသူ ရောစားပြီး ငရုတ်သီး ဘာကြောင့်
စပ်ရသလဲ ဆိုတာ ငါ့လာမေးနေတာဟေ...”

“အမ်...”

ဟိုနှစ် ကောင်လည်း သူ့စကားကြောင့် ကြောင်စီကွေး သွားကြလေတော့၏ ...။

